

Maria, fabrica de întâlniri

După această poveste n-o vei uita niciodată pe
Maria Dinulescu. Nici privirea ei complice sau buzele ca jeleul.

De Cristian Lupșa
Fotografii de Alex Gâlmeanu

Cămașă bărbătească albă
cu dungi roșii, din in,
Laro Piana, 808,50 lei

*Cămașă de damă,
Andrew's Ties, 290 lei;
Pantaloni negri,
Versace, 282 lei;
Cravată ciclamen,
Collection, 165 lei;
Pantofi negri, D&G,
1169 lei.*

PICURII DE PLOAIE mitraliază capota rabatabilă a mașinii cu abandonul unor insecte vâratice năpustindu-se asupra unui bec. Privesc în stânga și înțeleg de unde atâta perseverență. Dacă aș fi fost strop de ploaie nu m-ar fi deranjat nici pe mine să dispar în părul jucăuș al Mariei Dinulescu, această apariție singulară pe care o îmbrățișează și mamele telenoveliste și adepții căr-cotași ai „noului val” al filmului românesc. Au încercat combinația și alți actori, dar nici unul ca Maria. Nu doar sinceră – televiziunea îmi aduce bani, însă niciodată n-o fușăresc –, dar și atât de copleșitoare, încât ploaia turbează încercând să smulgă copertina BMW-ului ei de manelist – ea a zis-o, nu eu – numai ca să poată arunca câțiva stropi pe ea, câțiva norocoși care să moară fericiți.

Maria iubește ploaia, dar cred că îi place mai mult să vadă ploaia chinuindu-se să ajungă la ea. Probabil plictisită de completările anoste pe care le fac – și mie îmi place ploaia, dar de la geam –, montează CD playerul și butonează până la a doua piesă. „Ce-mi place asta”, anunță veselă și începe să fredoneze odată cu Doris Day o melodie pisicoasă de la sfârșitul anilor '40.

Love somebody, yes, I do

Love somebody, yes, I do

Love somebody, yes, I do

I love somebody but I won't say who

Mă izolează, cum a făcut cu ploaia când a tras capota peste Z3-ul albastru metalizat și îmi aduc aminte de discursul pe care Pacino, în chip de Satana, îl ține în *Devil's Advocate* despre regulile impuse de Dumnezeu pământenilor: „Uită-te, dar nu pune mâna. Pune mâna, dar nu gusta. Gustă, dar nu înghiți”. Așa face și Maria. Îngerăș ce e – tot ea a zis și asta –, seduce și apoi se dă un pas înapoi și râde, acel râs care îi întinde buza de sus ca pe-un jelu rozaliu și îi expune gingiile. Nu-ți rămâne decât s-o privești cum toarce, cum joacă, cum trăiește, de parcă n-ar fi nimic pe lume în afară de ea, plimbându-se prin București într-o vineri ploioasă și fredonând Doris Day.

Handsome face, six feet tall and his picture's on my wall

Love to be his baby doll

If he kissed me I wouldn't mind at all

Am cunoscut-o pe Maria acum un an, când i-am luat un interviu despre Cristian Nemescu, regizorul care a distribuit-o în *California Dreamin'*, cel mai mare rol al ei de până acum. Am stat de vorbă într-o cafea, în timp ce ea împungea distrată o salată de roșii și vinete prăjite, iar eu mă muștram tăcut pentru privirile lobate în decolteul rochiei indigo cu cerculețe albe, un „V” amestecat brăzdat de un șirag de mărgelele îndeajuns de mari încât să-mi întoarcă privirea într-acolo, în ciuda efortului pe care-l depuneam să rămân cu nasul în carnețel. A fost sinceră, dar rezervată – nu aprecia efortul meu de-a afla lucruri intime despre Nemescu. Când am plecat, s-a oferit să plătească. Are o memorie slabă, cred că nu ține minte că am lăsat-o. Devenise mai vioaie după ce-am oprit reportofonul și-am îndeșat carnețelul în geantă. Mi-a spus că mă pot revanșa cu altă ocazie; poate o scot la înghețată. Apoi m-a dus cu decapotabila până la birou.

N-am luat-o în serios cu înghețata, dar nici n-am uitat. Reușise în câteva minute să creeze o complicitate copilărească – un moment pe cât de lipsit de semnificație, pe atât de greu de uitat. De aceea sunt astăzi din nou în mașina ei – să înțeleg ceva din misterul lipicios al actriței de 27 de ani, c-un semn distinctiv pe bărbie. E o femeie ocupată – pe lângă televiziune, va apărea în trei filme anul ăsta: *Dincolo de America*, *The Dot Man* și *Pescuit sportiv*. A terminat recent *Casanova*, *identitate feminină* și acum filmează *Concertul* cu regizorul Radu Mihăileanu. M-a lăsat

totuși să o însoțesc la cumpărături și la o întâlnire despre un rol dintr-un scurtmetraj făcut de masteranzii Facultății de film.

Maria schimbă benzile agresiv și mulțumește, cu luminile de poziție, celor care n-au avut încotro și-au lăsat-o să treacă. Suntem puțin în întârziere la întâlnirea cu o stilistă de la TVR cu care vom merge la *outlet*-ul de unde Maria vrea să-și ia un costum bărbătesc pentru ultimele filmări la *Ploaia steluțelor*. E îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de stofă maro-cafea, puțin largi și fără curea. Pe deasupra are o bluză-hanorac în dungii orizontale maro cu alb, cu mâneci până la cot, buzunare și glugă. Părul e prins în coadă și ținut cu o cordeluță în pătrățele (ați ghicit!) maro și albe. Parchează la 50 de metri de intrarea în *outlet*-ul Lo Spaccio și se avântă în ploaie după Neli, tipa de la TVR. Doamna de la casă, o femeie într-o cămașă roz și cu părul vopsit cărămiziu, o recunoaște pe Neli de cum intrăm.

– Caut un costum bărbătesc, spune Maria. Pentru mine.

– Ți place să te îmbraci în costum de bărbat?!, exclamă vânzătoarea.

– Da, răspunde distrată Maria, trăgând de mânecile unui sacou de pe umeraș.

– Aoleu!

– Feminin, dar bărbătesc, completează ea.

– Bărbătesc, dar s-o încapă, o ajută Neli.

Frunzăresc printre rândurile de costume după croiala potrivită. După nici 10 minute, Maria alege un sacou de la un costumaș ai cărui pantaloni sunt prea largi. Apoi vede niște pantaloni scurți bărbătești și pune mâna pe telefon: „Ce măsură porți la pantalonii? Nu știi? Ai ceva cu care să te măsoari? Da' acum”. Găsește mărimea potrivită cu care-l va cadorisi pe iubitul ei și se întoarce sprinter la casă. Vânzătoarea nu mai rezistă:

– A jucat într-un serial, nu?, o întrebă pe Neli.

Maria face stânga-mprejur după portmoneul din poșeta lăsată pe-un scaun.

– Cum o cheamă?, întreabă croitoreasa care lucrează pentru magazin și care apăruse și ea la casă.

– Maria Dinulescu, spune Neli.

– Ai jucat...

– Da, o întrerupe Maria pe vânzătoare. În *Vocea inimii*.

Doamna e mulțumită. I se părea ei că o recunoscuse pe Sidonia din serialul de pe Antena 1. Îmbărbătată, e hotărâtă să o convingă pe Maria să cumpere și pantalonii de la costumaș. Se pot ajusta pe mărimea ei în câteva zile. Maria acceptă, iar croitoreasa scoate imediat un centimetru. Maria îmi aruncă o privire fugară, conștientă de ce va urma. Ridică bluza și-și dezvelește mijlocul. Spune că a fost măsurată cu o zi înainte și avea 68 în talie. Măsurătoarea de azi arată 70. Fundul 99, exact ca ieri. Râde și ridică din sprânceană, semn că s-a întâmplat ceva de ținut minte: „Știi că măsurile ideale sunt 60-90?”.

Nu răspund. Sigur că știu. Însă știu la fel de sigur că nu-mi pasă.

ÎNTORȘI ÎN MAȘINĂ, vorbim despre ce povestise Neli cât timp Maria aștepta după un bon fiscal. Ceva probleme cu o casă închiriată unde vroia să-și facă atelier și unde proprietara, care vroia să închirieze altora pe mai mulți bani, a intrat, a schimbat yala, a scos ce a găsit și i le-a lăsat lui Neli la ușa blocului. Neli a fotografiat-o pe femeie aducându-i lucrurile și ne-a spus că

va folosi imaginile la proces dacă se ajunge acolo.

„Știi că e mai mult acolo, nu?” mă întreabă Maria. Bănuiesc, îi răspund. Întotdeauna poveștile îl favorizează pe cel care le zice. Dar nu la asta se referea, ci la ideea de personaj pe care începuse deja s-o dezvolte. Oare cum ajunge un om să facă fotografiile lucrurilor care i se lasă în fața casei? Ce i s-a întâmplat de poate să aibă această detașare?

Nu e prima oară când o văd pe Maria făcând asta – interacționând cu oameni și întrebându-se ce povești au și ce-ar trebui să știe ca să le poată juca. Mi-a spus una alambicată cu o vizită în Republica Moldova pentru o proiecție a *California Dreamin'*. La final a primit un braț de flori, ca o învățătoare. Neavând ce face cu ele a pornit prin parc, în rochia ei de premieră, și a început să le împartă. Pe ultima a dat-o unui bătrânel care stătea singur pe bancă și care abia a putut să articuleze un „mulțumesc”. „Îți imaginezi ce poveste o fi având? I-am înșeninat ziua dându-i acel trandafir. A primit o floare de la o femeie frumoasă.”

Hai să ne oprim puțin aici. Și mie îmi plac poveștile, dar le prefer pe cele care se desfășoară fără intervenția mea. Maria primește destule povești de felul ăsta în scenarii și e meticuloasă când le dezvoltă și și le însușește.

Dar nu-i ajung.

Are nevoie și de „întâlniri”, unul din cuvintele ei preferate, iar întâlnirile trebuie să provoace povești – dacă nu pentru ea, măcar pentru ceilalți. Așa că dă flori bătrânilor și oprește femeile pe stradă să le întrebe de unde și-au cumpărat cerceii. Pe un fost iubit l-a cunoscut în avion – nemachiată și obosită; în 30 de minute dezbăteau posibilul lor mariaj. Până și mașina o are după o întâlnire. Povestea, simplificată, sună cam așa. Acum două veri s-a împrietenit cu un pictor care avea un Z3. Au petrecut ceva timp împreună în acea vară, până când el a trebuit să plece în Canada și a scos mașina la vânzare. Ea căuta o mașină, dar îi era frică să cumpere *second hand*. Până la urmă, cu o zi înainte de plecarea lui, l-a sunat și l-a întrebat dacă nu i-o vinde ei. Ba da, i-a zis el. Dacă nu-ți place, poți s-o aduci înapoi la fratele meu. I-a plăcut și a păstrat-o. A costat 8.700 de euro.

Își pune centura, pornește motorul, privește în oglindă. Stă puțin pe gânduri, se muștruluiește preventiv și totuși o face – o întoarcere subită pe linie continuă dublă. Știe că înseamnă multe puncte dacă ar fi prinsă. Dar trebuie să ajungem la următoarea întâlnire.

MARIA STĂ LA MASĂ într-o ceainărie din centru cu Cătălina Simion, regizoarea scurtmetrajului în care Maria a acceptat să joace. Eu completez triunghiul, dar sunt invizibil. Stau cu carnetelul în mână, privesc, ascult și notez discuția lor despre Ana. Ana e Maria. Ba nu, Maria e Ana. Ana e personajul și Maria e actrița care-l joacă. Deci Ana e Maria. Dar ce spune Ana, spune Maria. Deci Maria e Ana. Dacă sunt confuz, e pentru că alesul hainelor și plimbatul cu mașina m-au făcut să uit ce face Maria cel mai bine. Joacă.

E a doua întâlnire cu Cătălina în care deslușesc motivațiile Anei, moderatorul TV de succes care se întoarce acasă târziu în noapte și-și găsește soțul, pe Mihai, cu bagajele la ușă. Scenariul, pe care Cătălina l-a scris cu Matei Puiu, un coleg de la master, n-are aproape deloc dialog. Ana vine acasă, Mihai pleacă, o căs-

nicie se termină, iar ea realizează că a fost orbită de televiziune și a uitat de programatorul care o aștepta acasă.

Decorul e minimalist, spune Cătălina, așa că va trebui adusă o masă pentru sticla și paharul din care bea Mihai înainte să plece. Maria, cu scenariul deschis în poală și un picior sub ea, își imaginează cu voce tare momentul în care va șterge masa cu cămașa – ca un copil, cu un gest scurt, de parcă ar vrea să scape repede de mișcarea asta. „După aceea, tehnic, simplu, ce mă gândesc eu în mintea mea: acum încep să mă simt frustrată și oamenii răniți devin puțin agresivi, pentru că nu-și recunosc situația în care sunt.”

Desface metodic coaja personajului, bucată cu bucată, un exercițiu istovitor de transpunere și empatie. E absorbită de scenariu de parcă Ana ar fi printre rânduri, ca o imagine care se va contura dacă-i unești punctele. Fiecare lucru pe care-l descoperă e un pas mai aproape de personaj și Maria vrea să fie atât de aproape, încât să fie Ana. Măcar pentru câteva minute. Dezvăluie mai mult din ea căutând-o pe Ana decât a arătat în plimbarea noastră cu mașina (și mai mult decât va arăta la filmare, la șueta din parc sau pe jumătate goală la ședința foto). Maria o înțelege pe Ana pentru că și ei i s-a urlat în cască la televiziune și a trebuit să rămână pozitivă și perfectă în ciuda furtunii din urechi. Înțelege și de ce nu-și poate deschide Ana al treilea nasture de la cămașă; uneori automatismele se blochează. Cum a fost în accidentul de mașină pe care l-a avut odată. Era pasager și mașina stătea răsturnată pe partea ei. Singura soluție era să iasă prin parbriz, dar nu-l putea lovi pentru că era imobilizată de centură. A apăsător pe butonul care eliberează centura. Nimic. A mai apăsător o dată. Nimic. Când a apăsător șoferul, s-a deschis din prima. Maria, de fapt, nu apăsa – degetul nu mai asculta comanda creierului. La fel pățește Ana, care nu poate să-și urmeze rutina fără Mihai.

Maria repetă procedeul la fiecare scenă: întrebări către Cătălina, eventuale revelații personale, concluzii. După fiecare scenă bifată, notează pe-o foaie de ce face Ana ce face: „Plec spre dormitor desfăcându-mi primii doi nasturi de la cămașă automat, așa cum fac în fiecare seară, și când ajung la cel de-al treilea mă încurc, lucru care nu mi s-a mai întâmplat niciodată”. Sau: „Acum îmi este foarte clar că el a plecat. Simt că îmi pierd toate forțele și cad foarte de sus, din decizia mea de a nu mă gândi la ce s-a întâmplat. Îmi vine să urlu de durere”. Sau: „Mă gândesc numai la cât de mult m-a iubit Mihai și cum eu nu am știut să îl apreciez. Mă simt foarte slabă și nu știu ce să fac. Situație în care nu am fost niciodată. Mă surprinde și pe mine această nouă senzație”.

E ceva liniștitor în minuțiozitatea cu care personajul e jupuit de piele. E o căutare de informație; informație de care ai nevoie ca să înțelegi și să empatizezi cu lumea. Alegerea momentului în care Ana va scăpa prima lacrimă devine, în aceste condiții, chinuitoare:

– Eu pot să fac cu creierul meu orice, spune Maria.

Cătălina dă să răspundă.

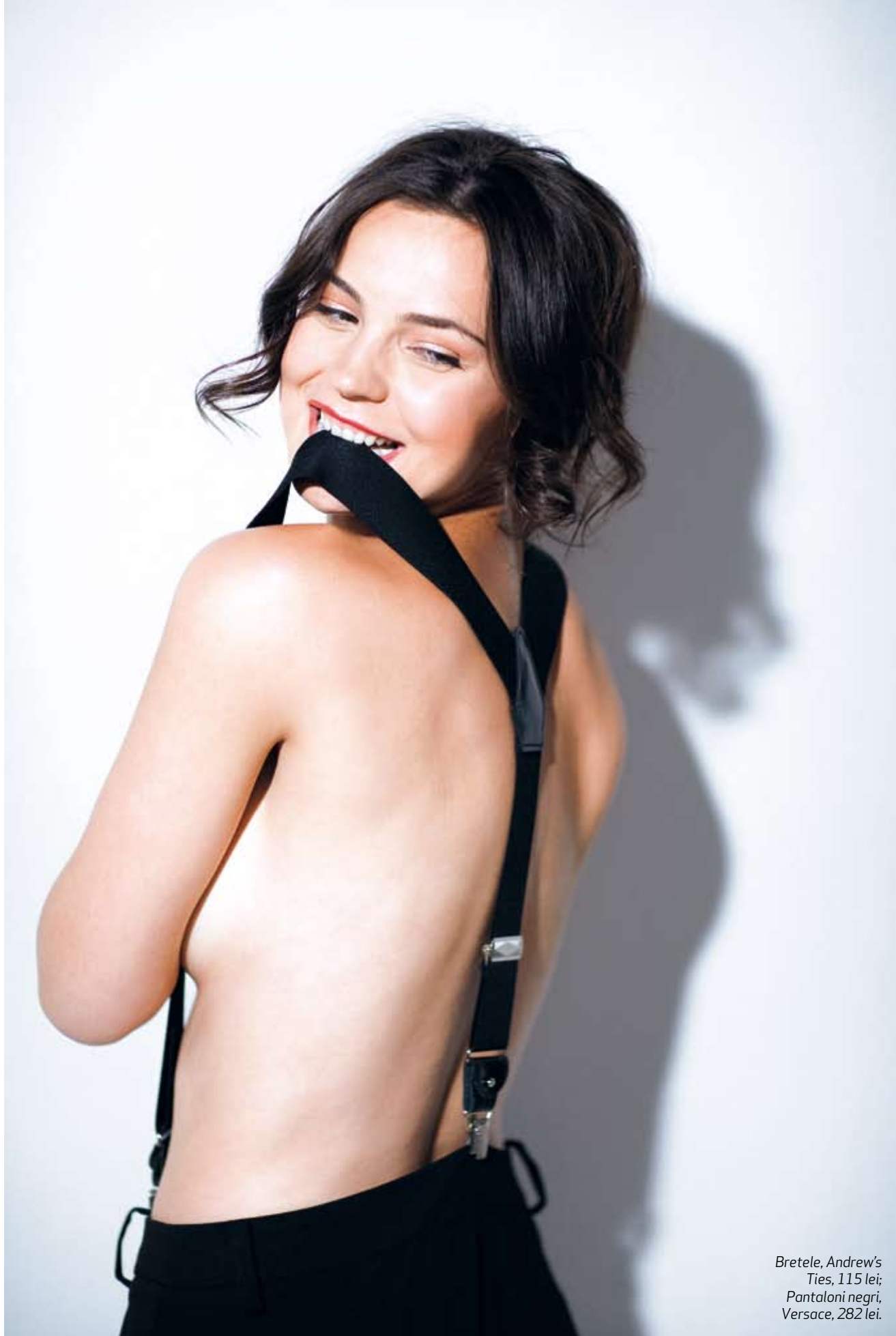
– Numai o secundă să termin, te rog. Eu pot să zic: „OK, nu mă interesează”. Dar ce e în sufletul meu este mult mai puternic. Și lacrima asta nu pot s-o controlez, pentru că nu sunt actor. Ea îmi vine pur și simplu în ochi, înțelegi. Adică pe mine mă doare atât de mult... Eu pot să zic 1.000 de ani că nu te mai iubesc, că am un partener...

– Corect.

– Și că-l iubesc...

– Corect.

*Bretele, Andrew's
Ties, 115 lei;
Pantaloni negri,
Versace, 282 lei.*

– Lasă-mă numai puțin să termin, te rog. Eu îl iubesc pe el, da? Îl iubesc foarte mult, da? Și el îmi spune: „Te-am înșelat”. Și eu zic: „Te bag în pizda mă-tii”, dar pe mine mă doare inima de mor. Îmi vine să urlu. Înțelegi? Iar chestia asta, tot filmul, ea rămâne. Indiferent ce hotărăște ea mental, sau ce acțiune face ea, sau de ce hotărăște ea să facă, sau ce-și imaginează ea că va avea în suflet peste un minut sau mâine... povestea filmului... ăla e adevărul. Știi ce zic?

– Eu am înțeles ce zici. Doar că, vezi tu, subconștientul ăsta lucrează mult mai repede decât îți dai seama. Și în momentul în care el a plecat și s-a trântit ușa aia de la scară, n-a mai apucat să-l vadă. Dar știe.

– Că ce anume?

– Că a plecat.

– Că nu se mai întoarce niciodată? Atunci e altceva.

– Deci, dacă lucrăm pe subconștient atât... Înțelegi?

– Păi atunci e altceva.

– Și practic prima lacrimă a ei va fi atunci. Când închide ușa...

– Nu, nu mai are valoare filmul.

– Păi, vezi?

– Nu...

– Păi, despre asta vorbim.

– Ea nu trebuie să știe că s-a terminat atunci. Nu. Greșit.

– Zic de subconștient, care lucrează mult mai repede.

– Nu, nu-i adevărat, nu nu. Îhm, îhm. Asta n-o cred. Eu dacă îl iubesc pe el, el poate să fie cu una acum. Se culcă cu ea. Îi văd. I-am zis că este singurul motiv pentru care m-aș despărți de el vreodată. Îl iubesc. E soțul meu. Sunt de cinci ani cu el. Deci nu vorbesc de situația asta foarte ambiguă. Zic o chestie concretă, dură, pe care o văd și care mă doare. Și el pleacă. Sau eu plec. Și zic: „În viața mea n-o să mai fiu cu tine”. Mie îmi e clar că dacă el va veni cu un buchet de flori și o lună va sta ca un câine în fața preșului meu, voi fi înapoi cu el. Și nu numai că îmi doresc să se întâmple asta. Eu îmi doresc ca el să facă toate lucrurile astea. Oricât de tare mă doare.

E LUNI, TRECUT DE MIEZUL NOPTII, și o aștept pe o Călea Victoriei pustie ca să mergem la prima noapte de filmare a scurtmetrajului. Apare în SUV-ul gri al iubitelui ei, cu părul ud, pantaloni largi și adidași în picioare, ca un zilier care se schimbă la domiciliul clientului.

În apartamentul închiriat unde se va filma, o duzină de oameni se agită prin camerele tip vagon, montând microfoane și lumini. Maria salută și o taie glonț spre dormitor să se schimbe și să fie machiată. N-am s-o mai văd mai bine de o oră, așa că mă așez pe canapeaua de piele și aștept. În afară de bătaiele pendulei, o dată la 30 de minute, nu se întâmplă mare lucru. La un moment dat vine la mine o tipă mică și firavă, îmbrăcată într-o rochiță neagră. „Soția dumneavoastră se face frumoasă”, îmi spune arătând către dormitor. Îi spun că sunt un Cristi, dar nu Cristi Popa, actorul care-l va juca pe Mihai. Se uită la mine, probabil gândindu-se că sunt un actor mincinos. Îi servesc cea mai sinceră privire pe care o pot livra ca jurnalist. „Nu? Semenî?” (Nici poveste. Popa arată mai bine.)

E trecut de ora unu și Maria e încă în dormitor. Oamenii din

echipă mai mișcă o lumină, mai pun un filtru, mai fac o glumă; noaptea însă pare să-i fi catatonizat pe toți. Doar Lili, tipa în rochiță neagră, mai are energie. S-a așezat lângă mine să mă întrebe ce fac acolo. O urmăresc pe Maria. De ce? Scriu despre ea. Ce interesant. Da, e mai interesant s-o văd făcând lucruri decât să stau de partea cealaltă a mesei și să-i pun întrebări înregistrate de reportofon în timp ce eu mă gândesc dacă n-ar fi cazul să cer un salariu mai mare pentru că îmi petrec timpul cu celebritați prin baruri și cafenele, consumând cantități interzise de cofeină și salate cu diverse feluri de brânză. Nu-i spun chiar toate astea, știi și eu să joc. Lili însă nu mă aude – e ocupată să-mi povestească despre ea, cum a venit din Basarabia, cum de-a făcut psihologie și nu jurnalism, cum visează să facă terapie prin film și cum a ajuns, dintr-o nebunie, să lucreze într-o agenție matrimonială.

Ca s-o joci pe Lili ai avea nevoie de toate informațiile astea – chiar mai mult. Și atunci mă lovește. Cred că o înțeleg pe Maria. Știu de ce vrea să jupoaie personajul până la os și apoi să-i îmbrace pielea. Pentru că trebuie să-l arate altora, să-l manipuleze subtil, ca pe-o păpușă pe care o iubești, dar tot păpușă e, și ei să se bucure de spectacol. E aceeași dorință, puțin sinistru, dar totuși sinceră, pe care o am și eu. Vreau să o pot scrie pe Maria așa cum Maria vrea să poată să o joace pe Ana.

În timp ce stau pe canapea și fantalez la ce voi scrie, o văd ieșind din dormitor pe Ana. Are părul coafat, o Andreea Esca cu un plus de volum, și poartă o cămașă neagră cu dungi țipătoare și o pereche de pantaloni negri puțin sclipicioși – o carieristă care, după o zi de muncă, încă adie a parfum și a energia cu care a plecat de pe platou. Așa va fi aproape toată noaptea: Maria în pielea Anei repetând conștiincios fiecare cadru, uneori cerând ea repetiția, alteori ascultând de Cătălina.

Abia pe la patru dimineța Ana începe să lase loc Mariei. Se tragiște cadre cu Cristi, iar Maria vine în bucătărie să bea niște cola. Cască de câteva ori, dar ochii mici îi scapără. Deși e în pază, nu ratează ocazia să mă descoasă pe cineva. Își îndreaptă tirul către unul dintre membrii echipei care n-a făcut nimic toată noaptea: Ce faci aici? Cine ești? Câți ani ai? Ce vrei să te faci? Tipul, un actor venit din Timișoara, răspunde defensiv. Vrea să facă film pentru că teatrul i se pare fals. Maria se uită la el și ridică sprânceana.

„Nu există profunzime în film”, spune și apoi își îndreaptă privirea spre mine într-un efort de-a mă face complice la micul ei atac. „Mai ales în filmul românesc.”

Mai bea o gură de cola și se-ntoarce în sufragerie, ca Ana, gata să filmeze plecarea lui Mihai. Îmi dau seama că de fapt nu am nici cea mai vagă idee despre ce se petrece în interiorul ei, în afara arderii provocate de povestea pe care o joacă. Știu ce simte Ana și, pentru că Ana e Maria, va trebui să mă mulțumesc cu asta.

NE ÎNTÂLNIM O SĂPTĂMÂNĂ mai târziu, într-o luni post-electorală de iunie timpurie. Ajunge la fără zece, plutind ca un puști-minune într-o echipă de seniori, o legănare nici îngâmfată, nici timidă, într-o rochiță clocotind de frunze înghesuite pe-o pânză de indigo și sandale albe punctate de unghii roșu-violent. Pe umărul stâng duce o geantă, iar în mâna dreaptă o cutie de Zuzu cu 1,5% grăsime. În loc de

salut, o întreb ce face cu laptele. „Îl beau”, îmi spune. „De sete.” Ne așezăm pe bancă: eu, ea și cutia de lapte. Și soarele, drept în față, mușcând din tot ce e, creștându-i buza de sus, împungându-i semnul din bărbie, pigmentându-i irișii căprui cu potrivit de mult verde. Știe că soarele-i face bine.

„Ești drăguț, ca un școlar. Ce soseste amuzante ai”, îmi spune râzând la pătrățelele alb-albastru. Scoate din geantă o cameră video digitală. „Vreau să le filmez.” Apoi o întoarce către niște plopi și mă liniștesc. Apoi, după un tip deșălat care trece trăgând dintr-o țigară. „Uită-te la el”, spune urmărindu-l cu camera. „Ce personaj e. Pun pariu că dacă vede că-l filmez o să vină spre noi. Uită-te cum ține țigara – cât de aproape de față.” Maria și-a luat camera să stocheze personaje – visează să-și facă o galerie electronică în care să poată căuta când primește un scenariu. Poate ar trebui să merg în Gara de Nord, spune ca pentru ea. Acolo e plin de personaje. Apropo de personaje, uite ce-am filmat de pe geam, îmi spune, și ne aplecăm amândoi asupra ecranului mic, mănjit de urmele degetelor ei. Apasă atent cu arătătorul succesiunea de butoane până dă de un tip care cântă la acordeon în timp ce o echipă de bărbați termină niște reparații la drum. „Stai să vezi cine era”, spune. Bărbatul are pe el o vestă reflectorizantă, așa că mă aștept la o surpriză. „Uite, ăia au terminat cu drumul și strâng.” Echipa pleacă. Bărbatul termină de cântat, scoate acordeonul de la gât și se întoarce. Pe spatele lui scrie mare: „Pază”.

„Îți dai seama ce personaj”, exclamă Maria. „Omul ăsta vine cu acordeonul la muncă. Pleacă dimineața de acasă și are grijă să nu uite acordeonul.”

Pare fără griji astăzi – mama, primar într-o comună din Prahova, a câștigat al doilea mandat din primul tur, ea a terminat de filmat pentru TVR și Cișmigiul e doldora de personaje. Vrea să știe lucruri concrete despre ele: ce mănâncă, ce iubesc, ce urăsc, cum fac sex. O citează pe profesoara ei din facultate, Sanda Manu, care le spunea că abia atunci când știi cum îți face nevoile personajul tău, l-ai înțeles.

Mă întreb dacă eu am înțeles-o pe ea. Mi-a oferit o serie de detalii concrete – că nu bea cafea, că are grijă de păr pentru că are probleme cu mătreața, că vorbește în somn, că are o pernuță pentru picioare, că n-are televizor, că-i plac dulciurile, că Ateneul e destinația ei favorită, că e îndrăgostită de ploaie – dar mă întreb dacă nu e un calcul matematic făcut de un expert în informația personală: le dau pe astea, pentru că nu-mi vor face rău.

Îi spun că am recitit transcrierea discuției noastre de anul trecut despre Nemescu și mi-am dat seama că nu voi afla prea multe despre ea. „Detaliile sunt ale mele”, mi-a spus atunci. Amintirile, bucuriile și fricile sunt private, iar dacă e să le scoată, le va scoate printr-un personaj. Mi-a mai spus ceva anul trecut – că are o scrisoare în care Nemescu îi zice că ea e ca o ceapă, are foarte multe foi și înăuntru se ascunde un suflet minunat, foarte frumos. „E foarte greu însă să le treci și sunt foarte puțini cei care le trec”, mi-a spus. „Dar și când ajungi acolo...”

Azi îi zâmbesc și îi spun că nu e corect ce face. Disecă personaje, fură accente, împrumută ticuri, spionează de la geam și pune o groază de întrebări indiscrete. Ești voyeuristică, o împung. Și nu dai nimic în schimb. Râde ca un copil prins la furat, cu nasul ridicat și gingiile expuse. „Da, sunt voyeuristică. Și sunt foarte curioasă. Poate pentru că sunt româncă – știi, capra vecinului.”

Slabă explicație, îi spun. Știe. Redevine serioasă. „Țin foarte mult la intimitatea mea. Uneori mă duc acasă și mă simt supărată că am zis prea multe, că am arătat prea mult.” Se oprește. „Dar uite, am să fiu generoasă.”

Și atunci îmi spune o poveste. Cu Maria, fetița care a crescut iubită și răsfățată, cu toată libertatea de pe lume și nici o grijă. Tot ce-și dorea, primea. Tot ce visa, se îndeplinea. A simțit că ceva rău se va întâmpla, ca să echilibreze atâta bine. Și, acum cinci ani, tatăl ei a dispărut – nu folosește *cuvântul* – și nu a putut dormi luni întregi și încă doare. Dar nu a arătat asta decât în film, în scena din *California Dreamin'* când Doiaru moare în brațele Monicăi, fiica lui.

„Lumea spune că sunt frumoasă”, spune zâmbind. „Îmi merge bine financiar, am o carieră de succes, un BMW, un iubit extraordinar, lumea se îndrăgostește ușor de mine... Chestiile grele le țin pentru mine.”

Acum știu. Lumea se îndrăgostește de Maria pentru că muncește să îi facă pe toți să o țină minte pentru prezentul pe care îl oferă mai mult decât pentru trecut. Trecutul nu se poate controla și se arde pe peliculă. Prezentul, în schimb, se poate manipula. Plecăm și pe drum spune că ar vrea o înghețată.

– Ia-ți.

– Nu asta trebuia să spui. N-am voie, că mă îngraș.

Se uită apoi peste drum către McDonald's și apoi, complice, înapoi la mine.

– Dacă aș spune că vreau un milk-shake...

– Ți-aș spune să-ți iei. Nu conta pe mine să-ți spun să nu-ți iei ce vrei pentru că îngrașă.

Se gândește puțin și-mi place să cred că, dacă ar fi analizat momentul într-un scenariu, ar fi spus că personajul va traversa pentru că e impulsiv și vrea să creeze amintiri mici pentru că știe că îl vor individualiza și-l vor face greu de uitat. Nu de-aia a cântat în mașină? Nu de-aia a zâmbit rușinată când i-a fost încercuit mijlocul cu un centimetru? Nu de-aia a semnat un e-mail cu „Maria cea super somnoroasă”?

Știu ce va face înainte să-mi spună și râd când o aud.

– Hai să trecem!, și alunecă leneș pe zebră, ca atunci când visează să se ridice de la pământ dar nu poate; nimeni și nimic între ea și un milk-shake mare de vanilie. ■

P.S. Ce nu v-aș spune niciodată

CĂ MĂ TENTEAZĂ morbidul și trăiesc în lumea de dincolo. Aștept lumea ce va să vie și până una, alta mă bucur, fără să vreau, de viața care este aici pentru că sunt om. Mă joc cu sufletele altora și ofer fericire pentru că pur și simplu îmi iese. Am ales să fiu un om bun pentru necesitățile generale ale tuturor celorlalți, dar îmi trăiesc viața în plină singurătate. Întâlnesc bărbați minunați pe care simt că îi iubesc și care mai de care se transformă în amintire. Mă fascinează copiii și sunt marea mea inspirație. Nimic din ceea ce spun și trăiesc nu este sigur, pentru că totul nu este decât o posibilă interpretare.

– MARIA DINULESCU

